

DE NEM MÁSZOTT KI

Dizzi Dulcimer: Dizzi Jig

Együtt sétáltak a mezőn, aztán az egyik azt gondolta, most egy kicsit egyedül akar sétálni. De a másik ment vele, és nem lehetett mit, most mondja, menj el? Mentek egyik saroktól a másikig, de az egyik aztán már nem tudott mit, hát csalt, most először, az egyik saroknál gödör volt, hopp, beleugrott. A másik meg csak ment tovább, hogy majd a másik saroknál, de nem, akkor az egyiknél, de ott sem, akkor? Akkor arra gondolt, sétál addig egyedül.

Amíg a másik elment egyedül sétálni, az egyik a gödörben ült, és nem sétált. Meg kellett várnia, hogy elmenjen a másik, különben nem tud egyedül sétálni majd kint. De a gödörből nem látta, hol lehet a másik, hát csak ült, és nem sétált, mert ilyen kis gödörben nem lehet jól. A másik meg közben egyik saroktól a másikig ment, és nézte a Napot, mert az előtte sétált. Gondolta, megy vele. A Nap meg hosszan ment, lefelé, mondjuk.

Akkor az egyik meg kimászott a gödörből, gondolta először, de nem mászott ki, mert benne volt a gödörben. Nem baj, gondolta, még biztos nem ment el a másik, jobb is idelent. Majd kimászik. Most nincs kedve. Sétál addig a gödörben. Itt is lehet. Egész jól. Erre-arra lépegetett a gödörben. Nézte a Napot, hogy milyen laposan megy lefelé, vajon hová megy. Aztán nézte a gödröt, az milyen, miért nem sétált még itt, hát milyen jó.

A másik felment a dombra, és leült és felállt és leült és felállt, körbenézett vagy csak a Napot nézte, vagy körbe, vagy a Napot, hogy hátha látja az egyiket, vagy legalább a Napot, azt biztos, amíg el nem megy. Aztán már nem látta a Napot, az egyiket meg amúgy se, úgy elment, nem is jön vissza soha. Pedig este lett, és akkor haza kell menni, mert a harmatnak nem szabad az emberre ráereszkedni.

Az egyik közben kimászott a gödörből. Nem is tudta, ilyen mély. Körbenézett, nem volt Nap, nem volt másik, a mező üres. Sarkok meg nincsenek is, és soha nem is voltak, hülye játék volt csak, amikor még a másikkal sétált. De most egyedül sétált, és nem voltak sarkok, és nem tudta, mitől meddig sétál, csak ment előre meg hátra, jobbra meg balra, és nem voltak sarkok sehogy. Meg haza kellett különben is menni. Kiment a mezőből, és úgy.

A másik reggel a mezőre ment, megkeresse a sarkokat, de akkor már ő se talált semmit. Kereste itt meg kereste ott, de nem voltak sarkok, se egyik, se másik, a mező az nem olyan, hát nyilván. Nézte a Napot, meg ment szer-teszéjjel, a gödröt is megtalálta, és belemászott, miért ne. A gödörben eszé-be jutott, amikor egyszer együtt sétáltak a mezőn, és észrevette, az egyik-nek van kedve, neki pedig nincs. Aztán az egyiktől elvette a kedvet, és úgy mentek haza akkor.

Akkor nála maradt az a kedv, egész este vele volt, és úgy is aludt el, a kezében feküdt a kedv, és ő mégis szomorú volt, mert az a kedv nem az ő kedve volt, és az egyik most kedv nélkül alszik miatta. És vissza kellett menni a mezőre reggel, ha nem ment volna ki amúgy is mindig, visszaadni a kedvet. De akkor az egyik már olyan idegen volt a kedvének meg a kedv őneki, hogy nem lehetett visszaadni, a kedv kicsusszant a kezéből, és elment, többé sohasem jött.

Az egyik kijött a mezőre, és ült a dombon, és állt a dombon, és nézte a Napot meg körbe, de nem látta a másikat, aki a gödörben ült. És akkor végül lefeküdt háttal, és nem nézett semmit, mert eszébe jutott, hogy amikor egyszer a másikkal a mezőn sétáltak, sarkok voltak, és a sarkokon befordultak, és az jó volt, de neki nem volt kedve, a másiknak meg volt, és akkor elvette a kedvet, és hazamentek úgy. Ő pedig szölongatta a kedvet, és kedveskedett neki.

De mégiscsak szomorú volt, mert az a kedv nem az ő kedve volt, és a másik most kedv nélkül alszik miatta. És vissza kellett a mezőre, mindig, így ment ez, és a kedvek meg mindig csak kicsusszantak, és elmentek folyton, nem maradt belőlük semmi. És akkor el lehetett gondolni, halként mint úsznak a víz felé, és a vízben összegyűlnek, és micsoda boldogság ke-rekedik ottan, ahol a kedvek egymással sétálnak a vízben.

A másik kimászott a gödörből, gondolta először, de nem mászott ki, mert benne volt a gödörben. Nem baj, gondolta, biztos odafönt van az egyik, és akkor nem tud egyedül sétálni, jobb is. Majd kimászik. Most nem. Sétál addig a gödörben. Itt is lehet. Egész jól. Ide-oda tette a lábát, mutassa, valóban lehet. Még sarkok is lehetnek, vagy akármi, de inkább nézte a Napot, hogy megint csak lefelé süllyed, nem föl.

Este lett, és az egyik felállt, és haza is indult. A másik közben kimászott a gödörből. Nem volt Nap és nem volt körbe. Sarkok meg végképp. Az egyik hazament és a másik hazament, nem is látták egymást. Aznap este kedv se volt, se az egyiké, se a másiké, az összes kedv abban a tóban ro-stokol, hiába, egymásba fulladnak, mi lesz így. És kedv nélkül kellett alud-

ni reggelig, hogy akkor megint a mezőre. És nem sarkokat keresni meg Napot, nem.

Egyenesen bele a gödörbe. Odalent sötét van. Sötét. És az egyik meg a másik ült a gödörben, és semmi. A Nap meg fenn volt meg lenn volt, közte meg épp ment, lefelé, mondjuk, körbenézett, és sarkokat rajzolt. A kedvek meg kedvükre úsztak, föl meg alá, a puha vízben. Akkor este lett, és az egyik kimászott a gödörből, gondolta, de nem mászott ki. A másik kimászott a gödörből, gondolta, de nem mászott ki. Az egyik gondolta, most egy kicsit együtt akar sétálni.

A másik nem gondolta. A másik inkább azt gondolta, most egy kicsit egyedül akar sétálni. És kimászott a gödörből, és sétált, ha ráereszkedett is a harmat. Ha szabad, ha nem. És az egyik nem mászott ki, aztán kimászott, és egyedül sétált, pedig arra gondolt, együtt sétálna. Akkor látta a Napot felkelni, és elindult, hogy utána sétál. Megy vele. De nem tudta követni, mert nem voltak a sarkok, azt se tudta, hol van.

Akkor a másik összetalálkozott az egyikkel, de nem mászott ki a gödörből, csak először gondolta. Az egyik is, furcsa, épp akkor találkozott össze a másikkal, de nem mászott ki a gödörből, csak először gondolta. És akkor ott a gödörben világos lett, és egymásra néztek, de az egyik már olyan idegen volt a másikkal meg a másikkal az egyik, hogy nem lehetett visszaadni őket egymásnak. Kicsusszantak egymás kezéből, és többé sohasem jöttek, csak mentek.

2015. 03. 19. 23: 10: 11

ÜRESKÉZ

Siwsann George: Marwnad Yr Ebedydd

Kézen fogva jött és ment, s arra gondolt, milyen jó, nem kell üres kézzel jönnie és mennie, mert az üreskezű embereknek bármi belemehet a kezébe. Így legalább pontosan tudta, semmi sem tud belemenni a kezébe, mert abban épp egy másik kéz van, ami megvédi valahogy.

A másik kezét persze féltette azért, mindig zsebre rakta, mert úgy látta, az üreskezű emberek is így csinálják, csak ők mind a kettőt, a zsebében pedig ökölbe tette, vagy mi, mert úgy látta, a harcolók is így csinálják, amikor bántanak, és őket bántják, akkor biztos véd az is kicsit.

Így azonban nem volt szabad keze, ez sokszor baj volt, de nem érdekelte, legalább nem kell mindig kezet mosnia, amikor hazaérnek. Utálta, hogy de igen, még így is mindig meg kellett mosnia. Azért reménykedett, hátha egyszer nem. Elmagyarázza, nem koszos, és akkor.

A zsebre rakott kezétől mindig jobban félt, mert ha ököl, bánthat vele. Igyekezett úgy, hol egyik, hol másik keze kerüljön zsebbe, hogy addig a másik kéz a simogatásban szeretetet és kedvességet tanuljon, az egyik meg közben lehet kicsit dühös, mert csere, és akkor vissza lehet szelídíteni.

Aztán nem kapta meg a kezét, és ökölbe kellett tennie a zsebében a másikat is. Félt, ha mindkét keze folyton dühös lesz, ő is dühös lesz, és akkor mit csinál, mit, komolyan, megüt valakit, ki tudja, és nem szelídül meg többé, harcoló ember lesz, mint az üreskezűek.

Az én kezem is akkor engedték el először, meg is ijedtem, amikor láttam, az övét is, akkor ez biztos így lesz már mindig, elengedik a kezünket, és nem fogják meg újra, most már tudunk egyedül is. Mert azt persze nem tudták, mennyire félünk, hogy valami belemehet a kezünkbe.

És akkor ökölbe kellett volna tennem, mint ő, de én féltam a dühöstől, jobban, mint a valamitől, hát engedtem a karom lefelé lógni, aztán belemegy, ami beletalál, kezet meg úgyis mindig kell mosni, micsináljak.

Amikor észrevette, hogy még csak nem is a zsebembe, megijedt ettől is, mi lesz velem, én meg nem ijedtem meg, hogy mutassam, így is lehet, nem minden üreskezű ember dühös, sőt, talán az ökölkezűek dühösebbek. De nem merte kiengedni a kezét a zsebéből.

Féltam azért, mi lesz, ha ezentúl mindig üreskezű leszek, mint az üreskezűek, az nagyon rossz lenne. Rossz is volt, de láttam, neki is rossz, és akkor úgy gondoltam, neki is van keze meg nekem is, mind üres egészen, össze lehetne kapaszkodni kicsit, hátha az is elég.

De nem tudtam volna elmenni onnan, ahol nekem kellett jönnöm és mennem a kéz nélkül, és ő is így volt, mi lesz így, semmi. Hiába. Volt nincs van lesz innentől mindig, neki és nekem is, meg a többinek is mind, nyilván, ez elszomorított.

Megállt és elgondolkozott. Én is megálltam. Üreskezűink nem álltak meg, már nem is zavart, ha elengedtek, elengedjük őket mi is, hadd jöjje-

nek és menjenek üreskezűen, ökölkezűen, ahogy akarnak. Mi van az ökölben? Mi lenne, düh. Azért lesz dühös, nem? Aha.
És mi van a kézfogásban?

2015. 07. 20. 9: 25: 35

SZÓ NÉLKÜL NINCS JELENTŐSÉGE

Akvilë Vervečkaitë: Karaliūnas

I.

1. Az anya feláll, és kilép a látványból. Szó nélkül. A gyermek sír és sír. Az anya nem jön vissza, elfelejtette, honnan ment el, hová kell visszamennie. A gyermek sír, és nem akarja abbahagyni. Az anya nem akarja, hogy a sírás abbamaradjon vagy ne maradjon abba. Nincs jelentősége. A gyermek nem tud felállni és kilépni a látványból. A gyermek fel akar állni és kilépni a látványból, de csak sírni tud. Az apa belép a látványba. Szó nélkül. A gyermek sír és sír és nem fogja abbahagyni. Az apa addig kedveskedik, amíg a gyermek mégis abbahagyja. Vár.

2. Az anya a látványon kívül van, tehát nem van, hanem nincs. Innen-től az anya nem fog visszalépni a látványba. Dönti el a gyermek. Az apa beszél hozzá. A gyermek sír és nem sír. Az apa beszél tovább, játszik. A gyermek szereti, ha beszélnek hozzá, és szereti a játékot is. Még az apát is. De most nem szereti, ha beszélnek hozzá, és nem akar játszani. Vár valakire, de nem tudja, ki az. Nem vár. Aki a látványon kívül van, az nincs. Innen-től.

3. Az apa feláll, és kilép a látványból. Szavakkal. Hogy majd jön. A gyermek sír és sír. Szereti, ha beszélnek hozzá és játszanak vele, de most már megint nincs itt senki, a látvány üres. Az anya belép a látványba. A gyermek sír, és nem akarja, hogy az anya akarja, hogy a sírás abbamaradjon.

II.

1. A kedves áll, aztán kilép a látványból. Szó nélkül. Állok és sírok. A kedves nem jön vissza, elfelejtette, honnan ment el. Sírok és nem akarom abbahagyni. A kedves nem akarja, hogy a sírás abbamaradjon vagy ne maradjon abba. Nincs jelentősége. Nem tudok elindulni és kilépni a látványból. El akarok indulni és ki akarok lépni a látványból, de csak sírni tudok. Egy másik belép a látványba. Szó nélkül. Sírok és sírok, de abbahagyom. Várok, pedig nem akarok.

2. Az a kedves a látványon kívül van, tehát nem van, hanem nincs. Innentől ő nem fog visszalépni a látványba. Döntöm el. Az a másik kedves beszél hozzám. Sírok és nem sírok. Az a másik kedves beszél tovább, vigasztal. Szeretem, ha beszélnek hozzám. De most nem szeretem. Nem várok senkire. Aki a látványon kívül van, az nincs.

3. A kedves áll, aztán kilép a látványból. Szavakkal. Gyűlöl és takarodjak. De ő megy. Sírok és sírok. Szeretem, ha beszélnek hozzám és szeretnek, de most már megint nincs itt ő, a látvány üres.

2014. 07. 03. 13: 00: 24